

Začnu od těch nejčerstvějších zážitků z nitra vyhřátých klubů a budu pokračovat až někam do půlky léta, k slunným festivalům, které si i v říjnu zaslouží aspoň zmínku bilancující a zvoucí na příští ročník.

Nejčerstvějším zážitkem byl výroční koncert kapely **Marien**, který proběhl v půlce října v pardubickém KD Dubina. (Za zmínku rozhodně stojí naplněný, nikoliv malý sál sídlištěního kulturáku.) Kdesi jsem se dopustil srovnání, že Marien zatím ještě nehraje (a nezpívá) tak dobře jako druhý poupětí pohrobek Pouta, ale dřímá v ní větší budoucí potenciál daný zejména autorstvím Vítí Troníčka. Názor to není rozhodně nijak superobjevný, myslím, že si to zhruba myslíme všichni, já se ho ale po vyslechnutém koncertě pokusím trochu relativizovat. Marien se v technice a vůbec v celkovém vyznění své hudby zlepšuje tak rychle, že to o tom horším zpívání (a zejména hraní) už nejspíš není pravda. A naopak, mezi novými Víťovými písničkami ještě pořád není ani zdaleka taková pecka, jako jsou dva asi největší hity éry pozdních Poupat, bez kterých se ani koncert Marien neobešel:

Zrcadla

a

Nechce se mi domů

. Takže ještě zmíním jeden trumf Marienu, kterým je stále charizmatičtější kapelník Troníček v roli průvodce večerem, a slíbím, že se do v podstatě zbytečných porovnávání pardubických kapel už pouštět nebudu. Za

Marien na hlavní scéně letošní Zahrady

foto: Ivan Bllembý Krejza ©

hosta byla spřátelená bratislavská kapela **Rolničky**, na kterou jsem se dost těšil: měl jsem pocit, že vítězové soutěže o Krtečka z roku 1995 (byli 1. od diváků!) už ani nehrají. Rozdíl v kvalitě projevu mezi Rolničkami a domácími borci byl ovšem až příliš brutální. Nejvíc se mi tak na Rolničkách líbila písnička *Maliny*, kdysi vypůjčená a nahraná Poupaty (vůbec jsou skladby Rolniček silnější než jejich interpretace), příjemné uvádění kapelníka Dušana Franců a zajímavý hostující cimbalista.

Popravdě řečeno, když jsem šel 11. října do Malostranské besedy na **Ivana Hlase** a jeho kapelu

Růžo

vý brejle

, příliš jsem nevěděl, co přesně očekávat. Hlase jsem slyšel naživo naposledy, když se jeho skupina jmenovala ještě úplně jinak, a jeho poslední desku

Utek mi pes

jsem spíš zaslechl než poctivě naposlouchal a připadala mi "taková normální" - tedy v kontextu ostatní tvorby IH spíš průměrná. Byl jsem velice příjemně překvapen: výborným zpěvem, úrovní repertoáru (zejména jeho "nehitové" - ani ne vždy nutně úplně nové - složky; ovšem taková zajímavě uchopená

Aranka umí hula hop

byla taky skvělá) a do třetice výborným sólovým kytaristou Norbi Kovácsem. Zejména první půle se hodně povedla - ale možná že jsem jenom po přestávce už tolik nezasnul. Ivan Hlas hrál letos v Besedě naposledy a protože vycházel z dosud stoprocentně nepotvrzené informace, že po Novém roce už nastane dlouho ohlašovaná rekonstrukce MB, dojatě se loučil se svými příznivci i s Besedou samotnou. Slíbil jsem si při tom, že vám určitě napíšu, abyste si hleděli v následujících dvou měsících ještě Malostranské besedy užít: jestli existuje nějaká svatyně této muziky (tak dobrá, alespoň oblastní pražská svatyně, aby mě někdo nenapadl), tak je to rozhodně právě tam. Kdoví, jestli se "nám" ještě vůbec vrátí, pokud ano, tak bude asi dost k nepoznání.

Naopak, značné očekávání jsem měl před návštěvou Mlejna, 5. října, kde se chystal dvojkřest cédéček vydavatelství Indies: debutového eponymního alba skupiny Noi a třetího alba **Cymbelínu**

zvaného

Těba

. V první půli hrající brněnský Cymbelín mi předvedl, že jsem měl jen částečně pravdu, když jsem o něm prohlásil, že se od zcela originálního tvaru přesunul k řadovému folkrocku: té hravosti, typické pro první sestavu s Kristýnou Šenkyříkovou, v něm ještě trochu zbylo. A zvukově - plnokrevný folkrockový elektrický kytarista by těžko hrál to, co kapelník Tomáš Šenkyřík (na akustiku už vůbec nehraje) - jen takové pianissimo příznávky. Hudbě Cymbelínu teď dominují "nováčci": saxofon Jiřího Mottla (i když tomu asi trochu pomohl nevyvážený zvuk) a osobnost zpěvačky a textačky Vladky Krčkové. Domáci

Noi

po přestávce nastoupil se všemi hosty, se kterými nahrál svou desku, a znělo jim to všem naživo stejně skvěle, jako na zmiňované placce. Tu vám, mimochodem, vřele doporučuji: pro mě je to zatím něco jako Objev roku. Dobře připravený (díky oběma kapelám, Indies i Marušce Navrátilové ze Mlejna) večer tedy neklamal.

A dostáváme se pod širé nebe: o Jizerské notě (24. září) jste si už na FOLKtimu počtli a já bych se nechtěl opakovat. Tak jen z velkého ulehčení: po mnoha letech nebyl na Notě žádný host zvučného jména (prostě nebyl - a příští rok, až se bude slavit čtvrtstoletí Jizerské noty, prý podle dramaturga Pavla Déčka Vinkláta zase bude). Očekával jsem, že to budu muset jako konferenciér neustále vysvětlovat nespokojeným divákům: nestalo se. Hurá! Tento nedostatek

byl vyvážen vyšším množstvím kvalitních soutěžících kapel než obvykle: tímto prohlášením bych se chtěl dotknout šestého místa tradičně dobře hrající kapely **My3.AVI**, které se řadě diváků a možná ještě víc hudebníků zdálo skandální. Já bych řekl, že se na něm možná podepsalo zařazení My3.AVI jako otvíráku soutěže (hlasujících diváků bylo na začátku výrazně méně), rozhodně ale ne nějaká trampská nesnášenlivost. První dvě místa obsadili obvyklí milácci publika Jizerské noty,

Lístek

a

Sekvoj

, kapely nepřeslechnutelně trampské, ale přitom schopné komunikovat s hlavním folkovým proudem. Výrazně víc hlasů tentokrát měli momentálně našláplejší prvně jmenovaní. Třetí skončilo

Bezefšeho

, myslím že ze všech jasně nejlépe hrající; strhující energie na závěr

Bezefšeho na letošní Jizerské notě

foto: Petr Vratný Klokán ©

festivalu. Čtvrtá brněnská **Ozvěna** - obrovské jméno, trampská legenda 80. let. (Připouštím, že tady bylo umístění hodně za jméno, ale přesto se poslouchala Ozvěna příjemně a cena za sborový vokál byla zasloužená.) A konečně pátá

Pouta -

následníky Poupat jsem před začátkem rozhodně odhadoval na vyšší místo. Takže šestí: doufám, že My3.AVI se neurazili (jsem přesvědčen, že ne), Jizerské notě tlačence na prvních šesti místech rozhodně pomohla.

3. ročník "festivalu černošských spirituálů Spiritual Fest 2005" byl vlastně napůl také venku, ale já jsem se přišel podívat až na večerní část, která se konala v Komunitním centru svatého Prokopa v Nových Butovicích. Akce se napůl profilovala jako prestižní festival, napůl jako křesťanská akce, kde jde vlastně o úplně jiné věci, než o "výkon". Výsledkem tak byla značně nevyvážená dramaturgie, kvůli které se mi zřejmě zdála akce nekonečně dlouhá (jen 4 hodiny), což se mi už dlouho nestalo. (Možná to ale bylo i tím, že jsem stál celou dobu, řečeno s klasikem, na jedné noze a ještě ne na vlastní: co by za to na některých akcích dali?) Tak ta lepší polovička večera: **Sváťa Karásek**, kterého jsem viděl po dlouhé době, je i v 63 letech strhující a charismatický; nejvíc mě potěšil asi tím, že nedrtil jen největší hity a dokonce hrál i věci, které je možno označit za nové. A co teprve když mu jakýsi organizátor šetrně odebral rozladěnou kytaru a vtiskl mu do ruky naladěný nástroj? Skvělá byla dvě acapellová seskupení, která jsem slyšel poprvé: čtyři dívky zvané **Gapeels** a

pánský kvintet

Vockap

. Gapeels byly chvílemi až přehnaně americky sladké, Vockap se trochu toporně snažili o show, ale vokálně byli obě sestavy naprosto dokonalé; skutečně nová generace gospelového zpívání. A na závěr

Irena Budweiserová

, jen sama s bubínkem (djembe? darbuka?), prezentovaná jako zlatý hřeb večera a v podstatě toto očekávání naplňující.

Přeskočím dvě akce raného září, které se mi moc líbily a zanechaly ve mně hluboký dojem: jednak derniéra původní **Devítky** - sestavy s bratry Hofrichterovými v Malostranské besedě, jednak festival FOLKomín, letos poprvé v Toulcově dvoře. Přeskočím, protože jsem o nich psal do Folk & Country; nedokážu odhadnout, jestli vyjde dřív tato Hrubka nebo (spíš) příslušné číslo F&C. Jenom si dovolím za pořádající FOLKtime poděkovat divákům, kteří si letos v Hostivaři FOLKomín našli a požádat je, aby se zde zapojili do diskuse, pokud se jim něco hodně líbilo - hodně nelíbilo - chtěli by něco změnit, doplnit, podotknout?

Skokem přebrovským se přenesu až k 12. srpnu, kdy se konal festival Janouškovo ústí alias Muzikanti na plovárně, který mi shodou nešťastných okolností zatím vypadl z publikací. Nechtěl bych to tak nechat, protože mi tam bylo moc hezky. Byl to už 20. ročník (obohacený křtem dvojalba Slávkových rarit **Kousek Slávy Janouška**) a uvádějící Vašek Souček několikrát pronesl, že snad Slávek přemýšlí o tom, že by u tohoto čísla ročníku s festivalem skončil, ale že to snad neudělá. Doufám, že to celé byly jen žertíky: pokud ne, přidávám se k přemlouvání; škoda by byla tradiční akce. A co se mi tam hlavně líbilo: úplně nejvíc snad mně do té doby neznámé mužské vokální kvarteto z Brna

A

ffetto

. Špička! A pak samozřejmě

Janoušek - Samson - Redl

, ve všech možných podobách, každý zvlášť i dohromady, s

Šany

i s

Partou

. Novinek opět nepříliš, ale potěšili velmi. A milá byla i celková atmosféra malého festivalku.